

ærede Medlem af Venstre Hr. J. C. Christensen ivrig for, at dette Udkast til Resolution, som udtalte Tillid til Hr. Erik Scavenius' Udenrigspolitik, skulde blive vedtaget, og naar det ikke skete, skyldes det udelukkende Indgreb fra konservativ Side — det lykkedes i hvert Tilfælde de Konservative at forhindre det. Men den radikale Fremgangsmaade ønskede det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen altsaa fulgt til det sidste i Grænsespørgsmaalet, uden at det danske Folk var blevet spurgt — hemmelige Møder til det sidste —, og alt dette paa Grund af den Forfjamskelsesresolution af Oktober 1918. Det kaldte man fra radikal og socialdemokratisk Side en nationalt værdig Politik.

Det forekommer mig, at de Radikale og det Venstre, jeg nu i Løbet af to Aar har lært at kende, ikke har noget at lade hinanden høre med Hensyn til international Respekt i Spørgsmaalet om det slesvigske Grænseproblem. De er i dette Spørgsmaal, som i saa mange andre, to Alen ud af eet Stykke; de passer fortrinligt sammen, og jeg kan ikke forstaa, hvorfor Sammenløbningen ikke kan finde Sted med mindre Besvær; og hvorfor den ikke har fundet Sted for længe siden, for saa vidt jeg kan se, er der kun en lille Nuance i Farven — de Radikale er lidt mindre blakkede og lidt mindre taagede i Farven end Venstre, men Stoffets Kvalitet er saa nogenlunde den samme. Alle Betingelser for en god og solid Forbindelse er jo i Virkeligheden til Stede, der er endog den Betingelse, som plejer at være en af de vigtigste i en varig Kærlighedsforbindelse, det gensidige Drilleri.

Formanden: Det ærede Medlem, som nu sluttede sin Tale, brugte bl. a. Udtrykket Forfjamskelsesresolution om en Beslutning, der er taget af Rigsdagen, og Udtrykket Forfjamskelsesmøde om et af Rigsdagens Møder. Jeg finder begge Udtryk upassende og paataaler dem derfor.

Hauge: Det er let forstaaeligt, at det ærede Medlem Hr. Holstein ikke tager i Betragtning, at han ved sine Angreb paa de Radikale og Socialdemokraterne kan komme til at ramme Venstre og specielt Venstres Regering; men det er mindre forstaaeligt, at det ærede Medlem Hr. Pürschel, hvis Hovedopgave det er at holde den Regering, vi nu har, paa Benene, er saa ivrig i sine Angreb paa os, at han faktisk for-glemmer, at han derved kommer ogsaa til at ramme Regeringen. Han har sagt, at

det var urigtigt, hvad jeg havde anført om den engelske Regerings og den franske Regerings Stilling til Internationaliserings-spørgsmaalet. Han har sagt, at den engelske Regering havde selv paa et vist Tidspunkt det Standpunkt, at det slesvigske Spørgsmaal kunde ordnes paa en anden Maade, end Tilfældet blev. Jeg tror, man gør klogt i her at holde sig til, hvad der blev den engelske Regerings endelige og uafviselige Standpunkt; det er det, det kommer an paa, det andet er noget, som man ikke kan faa fat paa, som man kan tale om, men som man ikke kan give nogen fyldestgørende Forklaring paa. Men det faktiske Forhold er dette, at den engelske Regering glat afviste Ministeriet Neergaards Internationaliseringsplaner, som de blev fremsat i London, og som de blev fremsat i Paris paa Fredskonferencen af Professor Vinding Kruse paa Regeringens Vegne i Forbindelse med den slesvigske Delegation.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel vilde gøre Direktøren i Udenrigsministeriet i Paris til en mindre betydningsfuld Person — det var en underordnet Embedsmand. Ja, at der var en over Direktøren i Udenrigsministeriet, er mig vel bekendt, men det forandrer aldeles ikke det faktiske Forhold. Det ærede Medlem Hr. Pürschel er ikke saa naiv, at han tror, at Direktøren i Udenrigsministeriet i en timelang Samtale prøvede paa at omvende den slesvigske Delegation, hvis han ikke vidste med sig selv, at han kunde tale paa sin Regerings og sin Chefs Vegne. Der er ikke Tvivl om, at Direktørens Udtalelser dækkede Regeringens Stilling. Men selv om de nu ikke havde gjort det, saa blev Forholdet jo alligevel dette, at det afgørende Ord blev sagt som af mig anført og paa samme Maade, som den engelske Regering havde sagt det: at Internationaliseringsplanen kunde ikke billiges. Man kunde ikke billige den, bl. a. af den Grund, at Planen stred imod Fredstraktaten, det kom man ikke udenom. Og her forekommer det mig, at den højtærede Statsministers Stilling er svagest. Han har taget det Standpunkt, at det lille Danmark meget vel i sidste Øjeblik og ganske i Strid med, hvad Danmark hidtil havde krævet, kunde forlange en Plan gennemført for Mellemslesvigs Vedkommende, der aabenbart stred mod Fredstraktaten. Det forekommer mig, at den højtærede Statsminister, hvad jeg allerede har sagt, gør sig ringere, end han staar sig ved at gøre sig, naar han siger, at han troede, at Internationaliseringsplanen var forenelig med Fredstraktaten. Ingen, der havde